

A.11.c

**Hof van beroep
te Gent**

9^e kamer

**terechtzitting
van
22-03-2013**

vergunningsregister

**na tussenarrest
d.d. 21.09.2007
d.d. 05.03.2010**

ONGETEKEND AFSCHRIFT

ingevolge art. 792
gerechtelijk Wetboek
Vrij van Griffierecht
art. 280 2° F.W.B.

2005/AR/1156

in de zaak van:

GEWESTELIJKE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR,
bij het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap van de Afdeling
Ruimtelijke Ordening voor de Provincie West-Vlaanderen,
te 8000 Brugge, Werkhulsstraat 9,
woonstkeuze doende bij zijn raadsman hierna vermeld,

appellant van een vonnis d.d. 8 februari 2005, gewezen door de
1ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge,

hebbende als raadsman **mr.** **advocaat te**

tegen:

wonende te

geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr.

advocaat te

wijst het Hof het volgend arrest:

1.

Het hof heeft, nadat de debatten werden hernomen voor de anders samengestelde zetel van deze kamer van het hof, de partijen bij monde van hun raadslieden, andermaal gehoord in openbare terechtzitting en in het Nederlands.

Zowel de door hen neergelegde conclusies als de overgelegde stukken werden ingezien.

Het hoger beroep van de appellant is nog steeds gericht tegen het bestreden vonnis d.d. 8 februari 2005, gewezen door de 1ste kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge (aldaar gekend onder A.R. nr. 04/418/A).

2.

M.b.t. de feitelijke gegevens en de antecedenten die ten grondslag liggen van de vordering van de appellant verwijst het hof korthedshalve naar het tussenarrest d.d. 21 september 2007 van deze kamer van het hof (anders samengesteld).

Middels dit tussenarrest werden ambtshalve de debatten heropend om de nader hierin vermelde redenen.

Bij tussenarrest d.d. 5 maart 2010 werd inzonderheid gewezen op de Inwerkingtreding van de VCRO en werden vooraleer verder

uitspraak te doen volgende prejudiciële vragen gesteld aan het Grondwettelijk Hof:

1° schendt artikel 6.1.1., 4° lid VCRO het door artikel 16 Grondwet en artikel 1.1. Eerste Aanvullend Protocol EVRM gewaarborgde eigendomsrecht van de door de instandhouding van een illegale constructie benadeelde derde, al dan niet in samenhang gelezen met het legaliteitsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, door te verhinderen dat de tijdig bij het vonnisgerecht aanhangig gemaakte publieke vordering tot herstel in de oorspronkelijke staat of tot herstel in de legale staat niet langer kan worden ingewilligd indien deze instandhouding op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar is gesteld ?;

2° schendt artikel 6.1.1, 4° lid VCRO het standstill-beginsel, vervat in artikel 23 Grondwet door – zonder indeplaatsstelling van een alternatief – reeds bestaande en voor de rechter uitgeoefende vorderingsrechten van de overheid tot herstel van de goede ruimtelijke ordening uit te doven naar aanleiding van een depenalisering van het misdrijf van instandhouding, terwijl deze depenalisering de concrete aantasting van de goede ruimtelijke ordening zowel de facto als de iure onverlet laat ?

3° schenden de artikelen 6.1.1, 3° lid, 6.1.1, 4° lid en 6.1.2 VCRO het standstill-beginsel, vervat in artikel 23 Grondwet, doordat zij in onderlinge samenhang het opleggen van een herstelmaatregel op grond van feiten van instandhouding volstrekt onmogelijk maken, en hierdoor de mogelijkheid van de overheid tot het herstellen van illegale situaties de facto laten afhangen van het voorhanden zijn van een dader, aan wie het oprichtingsmisdrijf toerekenbaar is, terwijl deze omstandigheid geen enkel verband houdt met de schade aan de goede ruimtelijke ordening die door de illegale situatie wordt veroorzaakt ?

Over deze aldus geformuleerde prejudiciële vragen hangende werd uitspraak gedaan door het Grondwettelijk Hof m.n. bij arrest d.d. 13 januari 2011 waarbij door het Grondwettelijk Hof voor recht werd gezegd dat:

- artikel 6.1.1, 4° lid VCRO artikel 16 Grondwet, in samenhang gelezen met artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens niet schendt;
- artikel 6.1.1, 3° en 4° lid VCRO en artikel 6.1.2 VCRO artikel 23, 3° lid, 4° Grondwet niet schendt;
- artikel 6.1.1, 3° en 4° lid VCRO de artikelen 10 en 11 Grondwet niet schendt.

3.

3.a. De vordering van de appellant, zoals geformuleerd in zijn

laatste syntheseconclusie, strekt er toe dat het hof zijn hoger beroep ontvankelijk en gegrond zou verklaren, het bestreden vonnis teniet zou doen en opnieuw wijzende zijn vordering ex artikel 6.1.43 juncto 6.1.41 VCRO ontvankelijk en gegrond zou verklaren en dienvolgens:

1° de geïntimeerde veroordeelt tot het staken van het strijdig gebruik en het herstel van de plaats in de oorspronkelijke staat van het perceel gelegen te kadastraal gekende, hetgeen impliceert:

- het afgraven van de aangevoerde aarde;
- het verwijderen van de aangevoerde materie naar een daartoe erkende en geschikte stortplaats;
- het herstellen van het maaiveld met teelaarde;

en dit binnen een termijn van twee maanden, te rekenen vanaf de betekening van het tussen te komen arrest, zulks onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 euro per dag vertraging na het verstrijken van voormelde hersteltermijn, zonder aan de geïntimeerde een bijkomende termijn toe te kennen overeenkomstig artikel 1385 bis §4 van het Gerechtelijk Wetboek;

2° hem machtiging verleent om overeenkomstig artikel 6.1.46 VCRO ambtshalve over te gaan tot het herstel in de vorige toestand zo de geïntimeerde in gebreke blijft en dit op kosten van de geïntimeerde;

3° zegt voor recht dat het verbeurd zijn van de dwangsommen zal kunnen worden bewezen door alle middelen van recht en dat zij in ieder geval zal blijken uit de vaststellingen van de eerst daartoe aangezochte gerechtsdeurwaarder;

4° de geïntimeerde veroordeelt tot de gedingkosten van de beide instanties (zoals nader begroot aan de zijde van de appellant);

5° inzonderheid wat de rechtsplegingvergoeding betreft:

- in hoofdde zagt voor recht dat er in de huidige procedure door geen van de partijen een rechtsplegingvergoeding verschuldigd is;
- subsidiair, alvorens recht te doen nopens de rechtsplegingvergoeding, de volgende prejudiciële vraag stelt aan het Grondwettelijk Hof:

*Scheidt artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek (voor de wijziging ervan

bij de wet van 21 februari 2010) de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre de Burgerlijke Rechter krachtens dit artikel een rechtsplegingvergoeding kan opleggen aan de Gewestelijk Stedenbouwkundige Inspecteur, vorderend of handelend in naam van het algemeen belang, terwijl dit conform artikel 162 bis Wetboek van Strafvordering onmogelijk is voor de Strafrechter ?;

- uiterst subsidiair te oordelen conform het K.B. van 26 oktober 2007 en artikel 1022 Ger.W., met herleiding van de gevorderde verhoogde rechtsplegingvergoeding tot het toepasselijke basisbedrag.

3.b. De geïntimeerde verzoekt dat het hof:

- de vordering van de appelland, ook in graad van beroep afwijst als onontvankelijk, minstens ongegrond;
- dienvolgens de appelland veroordeelt tot de kosten van het geding (nader begroot aan de zijde van de geïntimeerde op de kosten van de beide instanties).

4.

Onder punt 6.b. van het tussenarrest d.d. 5 maart 2010 werd reeds (onder nadere motivering) geoordeeld dat een herstelmaatregel ex artikel 6.1.41 VCRO slechts mogelijk is voor zover de burgerlijke rechter het bestaan van een strafbaar feit vast stelt in de zin van artikel 6.1.1. VCRO, m.a.w. dat het bevelen van een herstelmaatregel afhankelijk is van de vaststelling van een stedenbouwmisdrijf.

Het perceel in kwestie waarop de door de appelland aangevochten reliëfwijziging door de geïntimeerde werd uitgevoerd is gelegen in agrarisch landschappelijk waardevol gebied volgens het gewestplan (K.B. van 5 februari 1979).

In het tussenarrest d.d. 5 maart 2010 werd onder punt 6.c. geoordeeld:

"Het samen lezen van de hoger onder punt 6.a. geciteerde bepalingen van het (bedoeld werd "de") VCRO doet besluiten dat feiten van instandhouding m.b.t. handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik die niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden (hetgeen ten dezen het geval is nu de bedoelde reliëfwijziging waarop de herstellvordering van de appelland betrekking heeft gelegen is agrarisch landschappelijk waardevol gebied) geen strafbaar karakter (meer) vertonen en dat het opleggen van een herstelmaatregel op grond van feiten van instandhouding niet (meer) mogelijk is in de mate dat deze feiten op het ogenblik van de uitspraak niet meer strafbaar zijn.

M.a.w. wanneer de feiten van instandhouding (thans) niet meer strafbaar zijn (zoals te dezen het geval is) wordt de toekenning van een zelfs op regelmatige wijze vóór de inwerkingtreding van het decreet van 27 maart 2009 bij de rechter aanhangig gemaakte herstellvordering voor feiten van instandhouding die op dat ogenblik nog een strafbaar karakter vertoonden verhinderd."

Mede in acht genomen het boven vermeld arrest van het Grondwettelijk Hof d.d. 13 januari 2011 kan de herstellvordering van de appelland derhalve niet meer ingewilligd worden voor zover zij gesteund wordt op het "instandhoudingsmisdrijf" (c.q. op het gedepenaliseerd misdrijf van instandhouden).

Dit wordt als dusdanig uitdrukkelijk bevestigd door de appelland in zijn syntheseconclusies.

Evenzeer erkent de appellante in deze syntheseconclusies dat de herstellvordering evenmin nog kan worden gegrond op het (enkele en alleenstaande) "oprichtingsmisdrijf" gezien de ingetreden verjaring.

De appelland wijst er in dit verband terecht op dat waar:

- hij van het (voorgehouden) wederrechtelijk ophogen van het betrokken perceel kennis heeft sedert de tussenkomst van het P.V. van 24 december 1997 van de rijkswachtbrigade te
- onderhavige herstellvordering werd ingeleid bij dagvaarding d.d. 30 januari 2003;

onder toepassing van artikel 10 van de verjaringswet van 10 juni 1998 de herstellvordering burgerlijk verjaard is per 17 juli 2003 (zijnde 5 jaar na de inwerkingtreding van voormelde verjaringswet) voor zover ze wordt gegrond op het "oprichtingsmisdrijf".

De appelland meent zijn herstellvordering wel nog te kunnen steunen op een "niet-verjaard complex misdrijf" dat voortvloeit uit de strafrechtelijke samenloop ex artikel 65 S.W. tussen:

- enerzijds het oprichtingsmisdrijf gepleegd in het jaar 1997;
- anderzijds het (nog) strafbaar instandhouden in:
  - hetzij de periode van 1997 t.e.m. 22 augustus 2003 (zijnde de datum van de inwerkingtreding van het zogenaamd Handhavingsdecreet van 4 juni 2003) voor zover het hof van oordeel zou zijn dat landschappelijk waardevol agrarisch gebied voor

de tussenkomst van de VCRO geen ruimtelijk kwetsbaar gebied was in de zin van het toenmalig artikel 146, lid 4 DORO;

- hetzij de periode van 22 augustus 2003 tot en met de datum van de gedinginleidende dagvaarding d.d. 30 januari 2004 voor zover het hof van oordeel zou zijn dat landschappelijk waardevol agrarisch gebied voor de tussenkomst van de VCRO wel een ruimtelijk kwetsbaar gebied was in de zin van het toenmalig artikel 146, lid 4 DORO.

Hoe dan ook kan het hof dit standpunt van de appellant niet bijtreden.

Artikel 65 lid 1 S.W. bepaalt:

"Wanneer eenzelfde feit verschillende misdrijven oplevert of wanneer verschillende misdrijven die de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van eenzelfde misdadig opzet, gelijktijdig worden voorgelegd aan eenzelfde feitenrechter, wordt alleen de zwaarste straf uitgesproken".

De feitenrechter oordeelt op onaantastbare wijze en in feite of verschillende misdrijven wegens eenheid van opzet één enkel strafbaar feit opleveren.

Wanneer de rechter vaststelt dat meerdere misdrijven de uitvoering zijn van één en hetzelfde misdadig opzet, dan begint de verjaring van de publieke vordering slechts te lopen vanaf het laatste feit (op voorwaarde nochtans dat de periode tussen de feiten niet langer is dan de verjaringstermijn).

Bovendien bepaalt artikel 65 lid 1 S.W. dat de samenloop wordt onderzocht tussen feiten, die "gelijktijdig" aan eenzelfde feitenrechter worden voorgelegd.

Afgezien de bevoegdheid van het hof om in het kader van de te beslechten herstellvordering van de appellant de samenloop te beoordelen, moet worden vastgesteld dat:

- enerzijds het oprichtingsmisdrijf onherroepelijk verjaard is, zelfs in geval van strafrechtelijke samenloop;
- anderzijds het feit van Instandhouding in deze zaak geen misdrijf meer uitmaakt.

Samenloop kan niet louter retroactief worden vastgesteld. Dit zou in strijd zijn met art. 2 S.W..

De gedepenaliseerde instandhouding kan niet meer worden betrokken in de verjaringsberekening en laat aldus te dezen het andere misdrijf, met name het oprichtingsmisdrijf niet later verjaren dan het op zichzelf zou doen.

Tenslotte laat de appellant nog gelden dat:

- gezien de geïntimeerde actief gebruik maakt van de vergunde constructie (bedoeld wordt wellicht van de reliëfwijziging) hij zijn herstellvordering ook kan gronden op het "voortzettingmisdrijf" ex artikel 6.1.1, lid 1, 1° VCRO;
- gelet op het feit dat er vragen kunnen worden besteld m.b.t. het voorliggen van al dan niet onverenigbaarheid met de plannologische bestemming er ook een "voorzettingmisdrijf" ex artikel 6.1.1., lid 1, 6° VCRO voorhanden is.

De appellant houdt derhalve voor dat er sprake kan zijn van een "voortzettingmisdrijf" en meer bepaald dit terug te vinden is:

- enerzijds in artikel 6.1.1, lid 1, 1° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 1° D.O.R.O.) dat bepaalt (onderlijning door het hof):
*"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:
1° de bij de artikelen 4.2.1 en 4.2.15 bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, uitvoert, voortzet of in stand houdt
(...)"*
- anderzijds in artikel 6.1.1, lid 1, 6° V.C.R.O. (voorheen artikel 146, lid 1, 6° D.O.R.O.) in dat bepaalt (onderlijning door het hof):
*"Met een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en met een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro of met één van deze straffen alleen, wordt de persoon gestraft die:
(...)
6°) een inbreuk op de plannen van aanleg en verordeningen die stand zijn gekomen volgens de bepalingen van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 en die van kracht blijven zolang en in de mate dat ze niet vervangen worden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens onderhavige codex, pleegt na 1 mei 2000, of dit voortzet of in stand houdt, op welke wijze ook, tenzij de uitgevoerde werken, handelingen of wijzigingen vergund zijn, of tenzij het gaat om onderhoudswerken aan een hoofdzakelijk vergunde constructie*

*of om handelingen die vrijgesteld zijn van de vergunningsplicht:
(...)"*

Het hof vermag desbetreffend het volgende te stellen.

1. Betrekkelijk de voorgehouden Inbreuk op artikel 6.1.1, lid 1, 1° VCRO wijst het hof er op dat het loutere gebruik van weide waarop een reliëfwijziging werd doorgevoerd niet vermeld wordt onder de "*handelingen, werken of wijzigingen*", die door artikel 4.2.1 en 4.2.15 VCRO (voorheen artikel 99 en 101 D.O.R.O.) worden beoogd.

Geen enkele van de in artikel 4.2.1 VCRO of de in artikel 4.2.15 VCRO (voorheen artikel 99 en 101 DORO) omschreven "*handelingen, werken of wijzigingen*" werden of worden door de geïntimeerde betrekkelijk na het oprichtingsmisdrijf "*voortgezet*".

Het wetens en willens gebruiken van een weide die wederrechtelijk een reliëfwijziging zou hebben ondergaan valt eveneens onder instandhouding, hetgeen thans gedepenaliseerd is.

De appellant tracht aldus ten onrechte toch nog aan het begrip "*instandhouden*" in de zin van artikel 6.1.1, lid 1, 1° VCRO (voorheen artikel 146, lid 1, 1° DORO) een beperkende betekenis te geven, teneinde aan de gevolgen van de tussengekomen depenalisering van het "*instandhoudingsmisdrijf*" (behoudens wat betreft in ruimtelijk kwetsbaar gebied - te dezen niet van toepassing) te kunnen ontkomen.

Deze interpretatie vindt echter geen steun in de wet, noch in de rechtspraak en de rechtsleer. Het strafbaar feit van instandhouding van werken zonder vergunning of in strijd met die vergunning bestond/bestaat (in de verleden tijd wat betreft de tussengekomen depenalisering van het "*instandhoudingsmisdrijf*" buiten ruimtelijk kwetsbaar gebied) in het schuldig verzuim geen einde te maken aan het bestaan van de (wederrechtelijk uitgevoerde) werken.

Het "*instandhoudingsmisdrijf*" is/was een onthoudingsmisdrijf en het schuldig verzuim kan/kon ook bestaan in het gebruiken van het niet vergunde goed. De term "*voortzetten*" is aan de delictomschrijving van artikel 6.1.1, lid 1, 1° VCRO toegevoegd om duidelijk te stellen dat wie een werk

of handelingen of wijzigingen (in de zin van artikel 4.2.1 VCRO of de in artikel 4.2.15 VCRO) voortzet ondanks verval of vernietiging van de vergunning of de administratieve of juridictionele schorsing ervan, een strafbaar feit begaat, hetgeen zich in casu niet heeft voorgedaan.

Enkel wanneer de geïntimeerde de in het artikel 4.2.1 VCRO of de in artikel 4.2.15 VCRO beoogde "handelingen, werken of wijzigingen" (voorheen artikel 99 en 101 DORO) zou "voortzetten" (hetgeen zoals boven beoordeeld ten dezen niet het geval is) zou er in zijn hoofde nog sprake zijn van een stedenbouwmisdrijf

2. Voor zover gesteund op artikel 6.1.1, lid 1, 6° VCRO kan er naar het oordeel van het hof geen sprake zijn van een met de plaatselijke bestemming (zijnde landschappelijk waardevol agrarisch gebied) onverenigbaarheid van de desbetreffende uitgevoerde werken door een beperkte ophoging van de litigieuze welde.

Besluitend dient derhalve te worden gesteld dat de door de appelland aangebrachte middelen om zijn herstellvordering (vooralsnog) te gronden falen naar recht.

9.

Onder toepassing van artikel 1017, lid 1 Ger.W. dient de appelland verwezen te worden in de kosten van de beide instanties, waaronder in principe de rechtsplegingvergoeding in de beide instanties gevallen aan de zijde

De rechtsplegingvergoeding in eerste aanleg dient te worden vereffend conform de wetgeving en de tarieven van toepassing op het ogenblik van de bestreden uitspraak.

Aangaande de rechtsplegingvergoeding in deze instantie dient het hof te wijzen op het arrest nr. van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof waarbij als volgt voor recht werd gezegd:

"Artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek, vóór de inwerkingtreding van de wet van 21 februari 2010, schendt de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in zoverre een rechtsplegingvergoeding ten laste van het Vlaamse Gewest kan worden gelegd wanneer de stedenbouwkundig inspecteur in het ongelijk wordt gesteld bij zijn op grond van artikel 6.1.43 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voor de burgerlijke rechtbank ingestelde herstellvordering."

Het Grondwettelijk Hof motiveerde deze beslissing inzonderheid als volgt:

(...)

B.8. De thans in het geding zijnde herstellvordering wordt door de stedenbouwkundig inspecteur uitsluitend ingesteld in het algemeen belang, met het oog op het vrijwaren van de goede ruimtelijke ordening.

Weliswaar zijn de leden van het openbaar ministerie magistraten van de rechterlijke orde, terwijl de stedenbouwkundig inspecteurs ambtenaren zijn die tot de uitvoerende macht behoren, zoals de Ministerraad terecht opmerkt. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 151 van de Grondwet, dat de onafhankelijkheid van het openbaar ministerie in de individuele opsporing en vervolging waarborgt, blijkt evenwel dat:

"Het openbaar ministerie onafhankelijk is wanneer het de strafvordering instelt en dus bij het vervolgen van misdrijven, wezen het dat het openbaar ministerie hier (...) geen rechterlijk ambt uitoefent maar veeleer een ambt van de uitvoerende macht en aldus onderworpen is aan het gezag en het toezicht van de minister van Justitie om de strafvervolgning te bevelen (artikel 274 en volgende: het positief injunctierecht), evenals naar de bevoegdheid van de minister van Justitie om de richtlijnen van het strafrechtelijk beleid, inclusief die van het opsporings- en vervolgingsbeleid, vast te stellen "(Parl. St., Kamer, 1997-1998, nr. 1675/1, p. 4)."

Het verschillende statuut van de stedenbouwkundige inspecteurs en van de leden van het openbaar ministerie kan derhalve niet volstaan om het in het geding zijnde verschil in behandeling te beantwoorden.

Zoals de leden van het openbaar ministerie dienen de stedenbouwkundige inspecteurs hun vordering in volle onafhankelijkheid te kunnen uitoefenen, zonder rekening te houden met het financieel risico verbonden aan het proces.

In die omstandigheden vermag het hof de appellant niet te verwijzen in de rechtsplegingvergoeding gevallen aan de zijde van de geïntimeerde in deze instantie.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

recht doende op tegenspraak.

In acht genomen artikel 24 van de wet van 15 juni 1935.

Verder recht doende na de tussenaarresten d.d. 21 september 2007 en d.d. 5 maart 2010.

Wijst het hoger beroep af als ongegrond.

A.11.c

Bevestigt het bestreden vonnis, deels op andere gronden, en voor zoveel als nodig:

- stelt vast dat de herstellvordering van de appellant, voor zover gegrond op het instandhoudingsmisdrijf, niet langer kan worden ingewilligd;
- wijst de herstellvordering van de appellant, voor zover gegrond op door de appellant ingeroepen andere rechtsgronden, af als ongegrond.

Verwijst de appellant in de kosten van deze instantie, deze aan zijn zijde niet nuttig nader te begroten zijnde vermits ze te zijnen laste blijven en aan de zijde van de geïntimeerde begroot op 0,00 euro.

Aldus gewezen door de negende kamer van het Hof van beroep te Gent. recht doende in burgerlijke zaken, samengesteld uit:

**Kamervoorzitter,
Raadsheer,
Raadsheer,**

**en uitgesproken door de Kamervoorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op tweeëntwintig maart tweedulzend en dertien,
bijgestaan door
Mevrouw**

Griffier.